

Poul Egeberg Hansen

Poul har været medlem af menighedsrådet og aktiv i kirken igennem mange år. Han skriver her om sine oplevelser efter mere end 50 års kirkegang ved Brøndby Strand Kirke.

Det var naturligt for os, som familie, at finde vej til den stedlige kirke, da vi i 1972 flyttede til Brøndby Strand. Vi fandt den, en midlertidig trækirke, tegnet af arkitekt Holger Jensen, på det sydvestlige hjørne af Brøndbyvester Boulevard og Strandskolevej. En hyggelig og intim kirkefondskirke med 20-30 kirkegængere, der i 1972 blot havde ligget der nogle få år, og allerede havde fået flere øgenavne, såsom "Skuret" og "Skotøjsæsken". Alt var nyt og småt. En helt ny kirke og menighed skulle op og stå. Der herskede nærmest en pionerånd på stedet. Alle følte sig engageret.

Sognet var året i forvejen blevet udskilt fra Brøndbyvester sogn, så der var 7 menighedsrådsmedlemmer, 1 kordegn, 1 kirketjener og et ægtepar som var henholdsvis organist og kirkesanger. Præsten lånte man i Brøndbyvester.

Ud over gudstjenester og andre kirkelige handlinger var der ikke megen aktivitet. Men i menighedsrådet var der flere, der gerne så en eller anden form for frivilligt arbejde. Som medlemmer af Sjællandsudvalget for "UNGE HJEM" var min hustru Helga og jeg interesseret i noget UNGE HJEM arbejde her ved Stranden. Det endte med et kompromis. Der blev nedsat et udvalg som skulle arrangere månedlige sogneaftner med fremmede talere af lødlig karat, 6 gange om året. Det blev et større arbejde. Vi havde ikke vore dages apparatur. Der skulle klippes, klistres og gnubbes bogstaver, brændes stencil og køres med duplikator før programmer, foldere og indbydelser kunne uddeles.

Kordegneren Ruth Madsen og min hustru Helga fik gang i en lørdagsklub for skolesøgende børn, som fik pæn søgning. Her var programmet foruden leg, sang og bibelhistorie også weekendture med overnatning på forskellige lejre. Klubben havde også et socialt formål, man samlede penge ind og betalte skolegang for en pige i Narainpur i Indien. Vores nye og unge organist Lars Jørgensen opstartede et børnekor.

Vi fik også gang i grønt spejderarbejde med Kjeld Fich, mangeårig grøn spejder, som primus motor. Jeg var med som leder. Det blev en afdeling under KFUM-spejderne med piger, som fik navnet VINDROSEN. Vi begyndte i trækirkens lokale, hvilket ikke var særligt godt og velegnet. Vi fik mulighed for at flytte over i nogle "høje" kælderlokaler i Reesenlund, som var gode og velegnet. Der var god tilslutning fra de unge mennesker og god respons fra deres forældre. Men på grund af for få ledere og for hårdt arbejdspress måtte vi desværre lukke ned efter nogle år.

Tiden gik. Brøndby Strand Sogn voksede. Vi fik vores egne præster. 3 stk. 3 præster med hver sin teologiske frisure, med hver deres meninger og ideer om hvordan arbejdet i sognet skulle tilrettelægges og udføres og om lægfolket kunne bruges til andet end til opstilling af borde og stole. Et job vi i øvrigt også er ret gode til.

Ved valget i 1973 kom jeg i Menighedsrådet. Mit mål var at være med til at præge byggeriet af den nye kirke, og ligeledes muligheden for at fremme væksten af menigheden. Fra sognets udskillelse i 1969 og indtil den nye kirkes indvielse arbejdede menighedsrådet ihærdigt i 15 år. "Ny kirke" var fast punkt på dagsordenen ved hvert møde. Der er 2 navne på medlemmer af rådet der her bør nævnes. Det er Viggo Seitzberg og Fenn Højstrup. De arbejdede hårdt og målrettet. Uden deres indsats var der antageligt gået endnu flere år før kirken stod færdig.

Da rådet endeligt fik anvist en grund, som vi kunne købe, kom der skred i projektet. Arkitekt Jørgen Blytmann tegnede kirken. Vi fik grønt lys fra kirkeministeriet, og byggetilladelse fra kommunen. Der blev holdt licitation og byggeriet kom i gang. Et forventningsfuldt menighedsråd fulgte med spænding byggeriet. Det var med en vis taknemmelighed, at vi så kirkens mure skyde i vejret. Resultatet af 15 års arbejde. Menighedsrådet var godt tilfredse med resultatet, nærmest stolte. Vi fik skudt i skoene, at vi ikke blot havde ladet bygge en kirke, men en DOMKIRKE.

Ved indvielsen af kirken 1. s. i advent 1984 var kirken ikke helt færdig. Der manglede klokkespillet og de bimplende klokker, glasmosaikken, de sidste stemmer på orglet, samt en række skabe og hylder m.m. Noget som ikke var taget med i entrepriserne før byggeriet. Den samlede byggesum, som vi måtte bygge for, var pristalsreguleret, det viste sig hen ad vejen at være en stor fordel. Klokkerne kom i 1986, orglet fik de sidste stemmer 1990 og mosaikken blev som det sidste opsat 1989. Småtingene kom til hen ad vejen.

Alt det kirkelige arbejde blev flyttet fra trækirken over i den nye. Nu havde vi den nye kirke, rammerne (værktøjet) til arbejdet. Værktøjet er det halve arbejde, påstår mange håndværkere, også her. Ambitionerne var store. Dørene stod åbne for nye initiativer. FDF'erne fik udfoldelsesmuligheder i kælderens. Lørdagsklubben fik en overbygning for juniorer, 10 år og opefter. Der blev indledt samarbejde med De Samvirkende Menighedsplejer og vi ansatte en sognemedhjælper til at tage sig af ældrearbejdet, hvilket hun havde stor succes med.

Vi undgik desværre ikke ballade med sognets unge beboere. Der blev smadret ruder, som medførte opsætning af brudsikre ruder i vinduer og døre. Da den store rude over koret blev smadret anden gang, forlangte forsikringselskabet ruden opdelt i 3 stykker. Indbrud slap vi heller ikke for. Det var for nemt at komme op på taget og ned

gennem et af ovenlysvinduerne for at erobre forstærkeranlægget. Det skete flere gange. Graffiti på væggene fik vi også at slås med. Da klokkespillet kom på plads, fik vi også klager over unødvendig støj. Især i den periode, hvor klokkeskolen i Løgumkloster fik lov til at låne vores klokker til undervisning af et hold københavnske elever.

Først på året 1993 spurgte Indre Mission om lov til lån af lokaler til "Åben hus" arrangementer, hvilket blev bevilget. Åbent hus blev til Alpha-Beta kurser, en udvikling vi (Helga og jeg) ikke var glade for. Den karismatiske vind fra Børkop var ikke vores kop the. Vi kendte og kom i Indre Mission i vores ungdom, men det var før Børkop. I ånden kunne vi se vores sognekirke blive et spejlbillede af Karlslunde Strandkirke, en kirke for vestegnens karismatiske kirkegængere, hvor sognets egne beboere ikke ville føle sig velkomne.

Ved menighedsrådsvalget 1996 stillede jeg ikke op igen. 23 års medlemskab, heraf de 2 x 4 år, som kirkeværge, og rundet de 60 år, mente jeg det var i orden at trække sig og lade yngre kræfter tage over. Målet med at præge bygningen af ny kirken var nået. Formålets andet punkt, at øge muligheden for fremme af menighedens vækst kan diskuteres.

Selv om jeg ikke er med i menighedsrådet, så følger jeg stadig med i hvad der sker hen ad vejen, og det er ikke alle, af det siddende råds dispositioner, jeg jubler over. For blot at nævne nogle ting som generer mig ved hver eneste gudstjeneste: 5 sorte It-tavler, der just ikke pynter i kirken, og som har erstattet salmenummertavlerne. Man kan selvfølgelig følge med i teksterne på skærmene i stedet for i salmebogen og holde øje med, om præsten kan læse indenad. Skærmene kunne også bruges til at understrege præstens prædiken, men det kræver også, at præsterne skal på kursus i "Power Point", så menigheden slipper for, for mange amerikanske søndagsskolebilleder.

Dernæst det nye betræk på stolene. Farvespillet virker morsomt. Nu var stof på stolene og ligeledes tæppet foran alteret taget med i beregningen af kirkens efterklangstid, da vi byggede kirken. Resultat: Det er blevet svært at få hold på alt hvad præsten siger. (kan til tider måske være en fordel). Til gengæld vil jeg tro "musikken" fryder sig.

Da vi nu har fået den nye tilbygning, forventede jeg at bespisningen i kirkens midtergang Skærtorsdag, at cafeen bagerst i kirken var et overstået kapitel, men nej. Jeg blev skuffet.

Kirkens arbejdsform har også ændret sig. Der er ikke længere noget FDF. Lørdagsklubben og klubben for juniorer er også lukket ned. I stedet har vi fået

Babysalmesang, Fred og Fællesskab, Ulvetime, Stolegymnastik, Syng dig glad, Pusterummet, Herrehjørnet og Spisestuen, Sikkert udmærkede tiltag, men hvor er "Lægfolket"???? Jo, der er dem der skræller kartofler og lignende. Et arbejde der naturligvis også skal gøres.

Hvordan måler man en kirkes succes? Tæller man højmessens kirkegængere? Eller deltagere i kirkens mange aktiviteter? Eller antal af samtlige frivillige? Noget som kan være svært uden at få for mange gengangere. Ser man på tællinger fra andre kirker, som er tilgængelige, f.eks. Aalborg stift, der har et gennemsnit på 47-48 deltagere ved hvert arrangement. Københavns stift ligger højere, nemlig på 66 deltagere. Så klarer vi os rimeligt her i sognet, med et deltagerantal ved højmassen på 40-50 stykker.

Højmessens liturgi er endnu engang oppe og vende. Der er indført ændringer i ritualer lige siden Kirkeordinansen år 1537. Så sent som i 1992. Når det sker med lempe og omhu, er det vel det, der skal til.

I vores (Helgas og min) barndom messede præsten, og kordegn bad "fader vor" efter udgangsbeden. Forsagelsen før trosbekendelsen er noget, der har sneget sig ind, og kan næppe tænkes udeladt i dag. Der var kun nadver første søndag i måneden, hvis der var nogle der havde tilmeldt sig og var blevet indskrevet. Præsten skulle vide det nogle dage før, for at kunne tilrettelægge søndagens gudstjeneste. I øvrigt blev nadveren indledt med skriftemål og absolution. Begreber vi knapt nok kender i dag. I dag er nadveren et fast punkt ved højmassen.

Pt. bliver der gjort mange, mere eller mindre heldige forsøg på at ændre højmassen og gøre mere spiselig.

Kan en gudstjeneste begynde smukkere og mere rigtigt end efter den gamle højmesseordning?

Bimlende klokker med bedeslag. En præst, der under smukke orgeltoner, ærbødigt og andægtigt går op til HERRENS ALTER, for at gøre tjeneste. Degnens indgangsbøn: Herre, jeg er kommet ind i dette dit hus for at høre hvad du, Gud Fader, min skaber, --- vil tale til mig. Og efter første salme kirkens goddag og velkomsthilsen: HERREN VÆRE MED JER.

Poul Egeberg Hansen